

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 38 / CS / 10.06.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CS\38CS\

Fitxer 38CS1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 616

Comissió de Salut

Sessió 38, dimecres 10 de juny de 2026

Presidència de l'H. Sr. Carles Campuzano i Canadés

Sessió 38 de la CS

La sessió de la Comissió de Salut (CS) s'obre a ****. Presideix Carles Campuzano i Canadés, acompanyat del vicepresident, Ernesto Carrión Sablich, i de la secretària en funcions, Sònia Martínez i Juli. Assisteix la Mesa la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Hi són presents Sabrin Araibi Marachi, Imma Ferret Raventós, Sara Jaurrieta Guarner i Christian Soriano García, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Jordi Fàbrega i Sabaté, Rosa Jové i Montañola i Noemí Nieto i Fumanal, pel G. P. de Junts; Alba Camps i Roca i Juli Fernández Olivares, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Hugo Manchón García i M. Belén Pajares Ribas, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; María Elisa García Fuster, pel G. P. de VOX en Cataluña; David Cid Colomer, pel G. P. Comuns; Xavier Pellicer Pareja, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Rosa Maria Soberana i Bonet, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00026/15). Govern de la Generalitat Debat i votació de les esmenes

a la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament de Salut. GP PPC, GP VOX, GP CUP-DT, GP Junts, G Mixt. (BOPC 496, 3; esmenes a la totalitat de la secció pressupostària: BOPC 506, 15)

El president

Molt bé. Els sembla que comencem aquesta sessió de la comissió?

Abans que res, no sé si els grups ens han de comunicar alguna substitució. (*Veus de fons.*) Ah, em diuen que falta un secretari.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Sí, president...

El president

Senyor Fàbrega.

Jordi Fàbrega i Sabaté

...de part de Junts per Catalunya, tindrem tres substitucions. La diputada Sònia Martínez substitueix la secretària Maite Selva, però hi haurà també la diputada Irene Negre i la diputada Ariadna Urroz, que substituiran a les diputades Noemí Nieto i Rosa Jové.

El president

Molt bé, magnífic. Algun grup més? (*Pausa.*)

Aleshores, el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra s'ha excusat i no sé si algun grup voldrà posar votació l'esmena a la totalitat de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. (*Pausa.*) Doncs, aleshores, entenem que decaurà aquesta esmena. Si hi fos el portaveu de la Candidatura Popular ja ho decidirem.

**Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya
per al 2026**

200-00026/15

Com saben vostès, el punt únic de l'ordre del dia avui és el Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya, el debat i votació de les esmenes a la totalitat a la secció pressupostària corresponent al Departament de Salut.

Tenim una primera intervenció de major a menor dels grups parlamentaris que ja han presentat esmenes. Hi ha la possibilitat d'un torn en contra del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, i els grups esmenants tenen l'opció d'un segon torn, si ho consideren oportú. Després, un nou torn dels grups que han intervingut en contra, si fos el cas, i, finalment la intervenció dels que no hagin participat en el debat fins en aquell moment. D'acord?

Crec que se'ls hi ha enviat pel servei de la cambra aquest guió a què jo acabo de fer referència.

Per tant, si els hi sembla, començarem amb les intervencions dels grups que han presentat esmenes de retorn a la totalitat a la secció pressupostària, començant per el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, per un temps màxim de quinze minuts.

Gràcies.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Bé, bon dia a tothom, diputades i diputats. Suposo que han llegit l'article que aquest diumenge va publicar la presidenta del Col·legi de Metges de Barcelona, la doctora Elvira Bisbe. Resumeix perfectament la situació de la sanitat catalana. És un article que es titulava "Convé escoltar els metges", i en ell escrivia una reflexió molt rellevant: "Els professionals esperem que hi hagi voluntat de diàleg perquè el malestar creix". I afegia: "Els professionals necessitem sentir-nos escoltats i els pacients un sistema fort i sostenible".

I això ho deia en un context on ni la ministra García, a Madrid, amb el nyap de l'estatut marc, ni la consellera Pané, ni el conseller Dalmau a Catalunya, amb la nul·la voluntat de reunir-se amb els metges, a pesar dels set mesos de reivindicacions i onze jornades de vaga, s'han dignat a seure amb ells.

I no són paraules de metges de Catalunya, que serien ben vàlides, són paraules de la presidenta del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona, i això és molt significatiu, perquè crec sincerament que aquest avui és el gran debat de fons.

Avui què estem debatent? Els pressupostos en Salut, amb sort, de la meitat del 26 i gairebé, amb tota seguretat, del 27 i del 28.

Perquè la realitat és tossuda, però és molt evident. El malestar creix, el sistema està tensionat, els professionals alerten, els pacients es desesperen i el Govern actual continua actuant com si fossin problemes puntuals de gestió.

Però no ho són. El que tenim avui a Catalunya és una crisi estructural del sistema sanitari. Una crisi que no es resol amb propaganda, que no es resol amb notes de premsa, que no es resol anunciant xifres rècord, quan en realitat no ho són tant, i que no es resol amb uns pressupostos que neixen clarament insuficients.

Perquè avui no discutim només de números, discutim de si aquests pressupostos són capaços de donar resposta al cansament acumulat del sistema sanitari català, a la saturació dels professionals i a les esperes eternes que desesperen els ciutadans.

I la resposta és que no, que no ho són, perquè la situació és molt més profunda del que des del Govern expliquen. Els professionals estan exhausts, les urgències estan saturades; l'atenció primària, que hauria de ser la porta i el centre del sistema, està col·lapsada. Les llistes d'espera continuen disparades i cada vegada costa més retenir talent sanitari.

I això no només ho diem Junts, ho diuen els mateixos professionals. De fet, la Camfic advertia fa molts pocs dies -cito textualment- “la col·lisió entre agendes rígides, burocràcia creixent i demandes emocionals cada cop més intenses està provocant *burnout* entre els metges de família”. *Burnout*, és a dir, esgotament professional estructural. I això és gravíssim, perquè quan es trenca la salut emocional dels professionals també es deteriora, inevitablement, la qualitat assistencial. I és exactament el que està passant avui.

La mateixa presidenta del Col·legi de Metges ho explicava clarament aquest diumenge. S'està demanant als professionals que sostinguin el sistema sota una pressió creixent. I els professionals ho fan, amb professionalitat, amb responsabilitat i amb un compromís extraordinari amb els pacients.

Però també la presidenta del COM advertia que aquest cansament, aquesta frustració i aquest malestar acumulat són avui cada vegada més profunds i evidents.

I aquesta és una frase molt important, perquè sovint des d'aquesta cambra, quan parlem de sanitat, parlem a vegades en termes comptables, i més ara que estem parlant de pressupostos, no? Però darrere de cada dada hi ha professionals que acumulen guàrdies impossibles. Professionals que treballen amb una sobrecàrrega crònica. Professionals que no poden conciliar. Professionals que ja no recomanen als joves seguir el seu propi camí i professionals que marxen. Fa quinze dies els recordava la dada impactant, però ben real, que quatre de cada deu professionals d'infermeria es plantegen abandonar la professió en deu anys.

I aquesta situació té conseqüències, perquè quan els professionals deixen de sentir-se escoltats, el sistema es comença a esquarterar. I aquesta és la situació actual.

Dimecres vinent tornarem a tindre una nova vaga de metges a Catalunya. La dotzena jornada de vaga des de l'octubre. Portem deu dies amb la reivindicació dels facultatius de no fer activitat extraordinària ni visites forçades. A hores d'ara, amb trenta-vuit hospitals i cent quaranta serveis adherits. Fins i tot el departament reconeix l'impacte d'aquestes mobilitzacions.

Arran de la protesta contra les hores extra, i només en una setmana, tenim milers de consultes ajornades i aproximadament un quinze per cent de les operacions no urgents s'han reprogramat dos o tres mesos més tard, amb sort. Això és molt greu, perquè els metges no estan reclamant privilegis, estan implorant reducció de guàrdies de vint-i-quatre hores, millora de les condicions laborals, menys sobrecàrrega assistencial i més autonomia professional. És a dir, reclamen poder exercir dignament la medicina. I una reivindicació que és molt significativa perquè demostra fins a quin punt el sistema sanitari català depèn dels sobresforços permanents dels professionals.

Quan els professionals deixen de fer hores extres, el sistema es bloqueja. Ho hem vist només en una setmana d'aquesta reivindicació. I aquesta és la gran evidència del fracàs actual. La sanitat catalana funciona gràcies al sacrifici personal dels professionals i això no és sostenible.

Però el més sorprenent és que davant d'aquest deteriorament evident del sistema, els partits que durant anys havien omplert aquesta cambra de discursos contra les retallades i contra la precarització, avui sostenen exactament aquesta situació.

Perquè aquests pressupostos no són només del PSC. Són pressupostos d'Esquerra i dels Comuns, dels mateixos que fa quatre dies denunciaven un col·lapse a l'atenció primària. Dels mateixos que exigien o exigeixen reforçar la salut mental. Dels mateixos que acusaven governs anteriors d'infrafinançar la sanitat. I avui, en canvi, avalen uns comptes que el mateix departament sap que neixen amb més de 2.500 milions d'euros menys de la despesa real del sistema.

Per això a Junts per Catalunya diem que aquests pressupostos no afronten el problema real. Perquè vostès parlen d'increments pressupostaris, sí, però quan analitzem la despesa real la realitat és molt diferent. I aquesta és -i ho saben perfectament- la dada més important del debat. El pressupost de Salut que pretenen aprovar fixa 13.840 milions d'euros, però el mateix departament reconeix que la despesa real del 2025 supera els 16.300 milions. I que la previsió real del 2026 s'acostarà als 17.000 milions. Per tant, tots sabem que el sistema sanitari català necessita gairebé 17.000 milions d'euros per funcionar, funcionar com està funcionant ara, és a dir tensionat al límit o col·lapsat, depèn del prisma com es miri, eh?

I, malgrat això, avui el Govern porta al Parlament uns comptes amb més de 2.500 milions menys del que el mateix sistema acabarà gastant. Per això crec que avui no cal..., és que no val la pena ni discutir quins són els percentatges d'on destinem aquests 13.840 milions d'euros. El que és realment rellevant és l'increment de despesa entre el 25 i el 26, i la xifra ens la va donar la mateixa consellera Pané el març, no ha canviat. A la mateixa documentació del departament consta que la despesa efectiva passarà dels 16.351 milions d'euros, del 25, a 16.979 milions d'euros, el 26. És a dir, un increment real de despesa de 627 milions d'euros, un 3,8 per cent -un 3,8 per cent. Aquest és l'increment real de despesa que tindrem.

I quan analitzem en què es destinarà aquest increment veiem que pràcticament tot correspon a despesa estructural obligada o recurrències del sistema. Insisteixo, són dades que ens dona el propi departament. D'aquestes 627 milions, 256 aniran a farmàcia i medicació hospitalària; 135, a increments retributius ja pactats; 71 milions, al nou concurs de transport sanitari, més increments de concerts, vacunes, TICs, projectes compromesos, etcètera.

És a dir, tot aquest creixement, tots aquests 627 milions, que és el creixement, no es destina a transformar el sistema, sinó simplement a augmentar costos estructurals i a mantenir-ho funcionant. Aquest any 2026, amb aquests pressupostos, amb la despesa que ja té prevista el departament, hi ha zero euros per transformar el sistema. Ja està tot gastat.

I hi insisteixo, perquè crec que és important, no estem parlant dels 13.840 pressupostats, sinó dels 17.000 que ja sabem que es gastaran.

I això és precisament el que denunciem. Perquè després de tota la crisi assistencial que viu el país, després de les vagues, del col·lapse, del col·lapse de l'atenció primària, de les llistes d'espera eternes, del malestar dels professionals, l'increment real destinat a millores assistencials estructurals és gairebé zero, és residual. I això no és planificació, això és un infrafinançament estructural, que té conseqüències directes, que obliga a viure permanentment al límit, que impedeix transformar el sistema, que impedeix estabilitzar professionals, que impedeix reforçar estructuralment l'atenció primària, que impedeix abordar de veritat el repte de la salut mental i que perpetua les desigualtats territorials.

Recordin que el propi departament va assegurar que el juny tindríem trombectomia mecànica a l'Arnau de Vilanova dotze hores tots els dies de l'any. I, sorpresa!, arriba el juny, estem al juny, només són els laborables. Ja veurem si al setembre, amb sort, tindrem també els festius i els caps de setmana. Ja ho veurem, perquè, òbviament, la credibilitat del departament és més aviat nul·la. Mentrestant, continuarà havent de tornar a mirar el rellotge per decidir quan podem patir un ictus a Lleida, al Pirineu, a les Terres de l'Ebre o a Tarragona.

En resum, són uns pressupostos que converteixen la sanitat catalana en un sistema que sobreviu, però que no avança, i aquest és el gran fracàs d'aquests pressupostos, perquè no són uns pressupostos per transformar la sanitat catalana. Són pressupostos per sostenir el Govern Illa, són pressupostos per aguantar el sistema un any més -amb sort, dos o tres-, però no són els pressupostos que necessita la sanitat catalana davant dels reptes demogràfics i socials dels quals en cada comissió en parlem. I tots els que som aquí sabem que és imprescindible adaptar-se a aquests

reptes. O transformem i ens adaptem, o s'esberla un dels pilars de l'estat del benestar.

I aquí el gran problema ja no només és el PSC. El gran problema és que hi ha una majoria parlamentària disposada a normalitzar el col·lapse, una majoria que prefereix maquillar les dades abans que afrontar les reformes estructurals que necessita la sanitat catalana. I això és especialment decebedor quan parlem d'Esquerra o dels Comuns, eh? Perquè quan els professionals surten als carrers, ells diuen que hi són. Quan es denuncien les llistes d'espera, ells diuen que hi són. Quan es critica la saturació d'urgències, ells diuen que hi són, però quan tenen l'oportunitat d'exigir uns pressupostos que transformin realment el sistema, el que fan és donar oxigen polític a un govern que agonitza al carrer, entre manifestacions dels dotze col·lectius de servidors públics que ja han organitzat vagues a aquesta legislatura, dotze col·lectius en un any i mig, això és un rècord històric, i entre ells metges, treballadors socials o tècnics sanitaris.

La realitat és que han passat de liderar les pancartes a apuntalar un govern incapaç. I aquí és on apareix el gran debat polític del país, l'elefant de l'habitació que alguns prefereixen amagar, però que ja ha explotat. Catalunya no té un problema de manca de capacitat econòmica, Catalunya té un problema d'espoli fiscal.

Els catalans paguem impostos com els països més avançats d'Europa, però després no disposem dels recursos necessaris per tenir els serveis públics que ens mereixem. I aquesta contradicció cada any que passa cada vegada és més insostenible.

Per això Junts diem que sí que hi ha alternativa. L'alternativa és acabar amb aquest dèficit fiscal estructural que limita el nostre sistema sanitari. Perquè sense espoli fiscal, Catalunya podria tenir perfectament un pressupost sanitari d'uns 18.000 milions d'euros o més. I amb aquests recursos sí que podríem fer les transformacions que el sistema necessita: reforçar massivament l'atenció primària, reduir llistes d'espera, millorar condicions laborals, incrementar plantilles, retenir talent, desplegar plenament l'atenció integrada social i sanitària. Per cert, encara esperem els estatuts de la nova agència que fa sis mesos -més de sis mesos- vam aprovar en aquest Parlament i que estan incomplint la llei, perquè no tenim els estatuts presentats.

Podríem garantir l'equitat territorial i podríem recuperar la confiança de professionals i ciutadans. Perquè el que avui està en risc no és només el funcionament del sistema, el que està en risc és la confiança. La confiança dels professionals, la confiança dels pacients, la confiança del país en el seu sistema sanitari públic. I això, si és perd, és el que és més difícil de reconstruir.

Per això avui nosaltres defensem aquesta esmena a la totalitat. Perquè aquests pressupostos no resoldran el col·lapse del sistema, perquè aquests pressupostos no afronten el malestar dels professionals, i perquè aquests pressupostos neixen insuficients. Però, sobretot, perquè aquests pressupostos representen la consolidació d'un model sostingut per PSC, Esquerra i Comuns que ha acabat normalitzant la decadència dels serveis públics a Catalunya.

Perquè, per molt que s'esmercin en la seva propaganda, les certeses avui de Catalunya, d'aquesta Catalunya del PSC falcada per Comuns i Esquerra, és que mentre les guinguetes augmenten, la salut està col·lapsada. Però no només la salut. Els trens no funcionen, ni el Papa els va aconseguir arreglar ahir. La seguretat empitjora. L'educació està davallada. El català està en risc. La cultura, oblidada. La indústria, perd pistonada. L'habitatge és inexistent. El dèficit fiscal ens asfixia. La no-execució pressupostària ens condemna.

En un país amb exiliats, que hauria de ser la vergonya dels demòcrates que han callat fins ara, i que ara només clamen quan els toca a ells. I en un país on cada dia sabem més detalls d'uns presumptes casos aïllats de corrupció que veurem si no es converteixen més en la norma.

Per això presentem aquesta esmena a la totalitat, perquè a Junts no ens resignem amb aquesta decadència. Catalunya mereix un país i una sanitat molt millor. I amb aquests pressupostos, especialment amb aquest nou tripartit, tots som conscients que no l'assumirem. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Fàbrega. Ara serà el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula el seu portaveu, el senyor Manchón. Endavant.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Desde el Grupo Parlamentario del Partido Popular hemos presentado una enmienda a la totalidad a estos presupuestos por una razón muy sencilla: no son los que necesita Cataluña, son los que necesita Illa para seguir gobernando, viendo cómo van las encuestas, y sus socios para seguir trincando cesiones y cargitos, no vaya a ser que Illa pierda escaños, la izquierda no sume y se les acabe el chollo.

Presentamos una enmienda a la totalidad a su modelo de prioridades, a su propaganda y a la decadencia a la que están arrastrando a Cataluña mientras blindan sus poltronas.

Si salimos de la burbuja del Parlament, la Cataluña real sufre hoy unas listas de espera eternas que desesperan a cualquiera; se encuentra con una educación con resultados cada vez peores, con los médicos diciendo “basta” en las manifestaciones y con los docentes exigiendo condiciones dignas.

Ante este panorama de colapso, cualquiera pensaría que no hi ha dinero, pero todos sabemos que es mentida: dinero hay de sobras. El problema es que el tripartito del PSC, Esquerra y los Comunes gasta el dinero en otros asuntos.

¿Dónde están las prioridades reales? Pues, más de 400 millones de euros blindados para TV3 y Cataluña Radio. Y lo de la *conselleria* de Acción Exterior es directamente escandaloso. Es tierno ver cómo el PSC ha abrazado las obsesiones del separatismo duplicando su presupuesto, un cincuenta y dos por ciento más que en 2023 y un cuatrocientos cincuenta por ciento más que en 2015. Las famosas falsas embajadas que llegaban a criticar, pues, ahora las abre el PSC, anunciando tres delegaciones más por el mundo, incluida una en China, que huele a podrido desde lejos, y no entraré en la parte Zapatero.

La estructura política del sector público y la Generalitat sigue engordando. Setenta y un nuevos altos cargos y personal eventual para este año, casi un diez por ciento más que en 2023. Que sigan lloviendo billetes para los suyos, mientras el ciudadano espera cita con el especialista.

Por eso presentamos una enmienda a la totalidad, a sus presupuestos y a todas sus políticas.

Y hablemos de salud, que para eso estamos aquí. Ya lo dije, presentado el presupuesto, vendida la trola. El Gobierno nos vende una subida importante del presupuesto de salud, sacando pecho de pasar de 11.400 millones, de 2023, a 13.500 millones, en 2026. Para el redactor de la nota de prensa el titular es cojonudo, es redondo, pero financieramente es un espejismo y una trampa contable burda.

Ustedes comparan 2026 con 2023 como si en medio no hubiera pasado nada, como si en 2024 y 2025 no hubieran existido ampliaciones de crédito, gasto desplazado o parche desesperado. Nos presentan unas cuentas de 13.500 millones de euros, cuando el año pasado el sistema sanitario catalán ya se gastó de forma real 17.000 millones. ¿Aumenta la partida teórica respecto a 2023? Sí, jueguen con la estadística lo que quieran, pero la realidad es que vuelven a dejar fuera del papel unos 3.000 millones de gasto real que saben perfectamente que acabarán apareciendo a final de año.

Este presupuesto récord es, en verdad, casi 3.000 millones de euros inferior a lo que la sanidad catalana ya necesitó para funcionar el año pasado. Y mientras esto pasa, pues, las listas de espera no bajan al ritmo que prometen, sino que siguen subiendo. La atención primaria sigue saturada y las profesionales están quemados. El ciudadano se enfada, y con razón, cuando lee titulares de presupuestos históricos mientras espera meses para una operación. El paciente se indigna, y con razón, cuando le dicen que la sanidad es la prioridad, pero no le dan cita hasta la próxima vez que venga el Papa.

Prometieron destinar el siete por ciento del PIB a sanidad y ¿dónde estamos hoy? Pues, lejos del cinco por ciento; más lejos aún, no más cerca que antes. Pero las partidas de Política Lingüística suben un 43,3 por ciento y la de Acción Exterior un cincuenta y cuatro por ciento. Cuestión de prioridades.

Avalar estos presupuestos es avalar el modelo que la izquierda está llevando a cabo. Y si la prioridad de la izquierda fuera la sanidad, no estarían declarando la guerra a los médicos con un anteproyecto de ley de estatuto marco que ha cabreado, y con razón, a todos.

Y creo que es importante destacarlo hoy porque estamos hablando de sanidad. Y la sanidad es mucho más que una partida presupuestaria. También son las

condiciones de los sanitarios. Y no solo me refiero a la ministra de Sanidad, también al *Govern*, a la *conselleria de Salut*. Primero sale el ministerio, con Mónica García al frente, a presentar un borrador de estatuto marco, dándole un portazo en la cara a los médicos. La ministra quería la foto para aparentar que hacía algo. Presenta un borrador, sin consenso con las comunidades autónomas, que nos afecta aquí; sin memoria técnica, jurídica, económica, sin recorrido alguno, pero el titular y la foto, de categoría. El ministerio como plataforma política. Provoca huelgas y manifestaciones de los médicos, lo estamos viendo, diciendo ¿Vas a decidir sobre nuestras condiciones sin escucharnos?, dicen los médicos. Lo que están diciendo es que no podemos estar trabajando sin parar, sobrecargados, con jornadas maratonianas, sin conciliar, que no tengan que operar sin haber descansado, con agendas disparatadas o jornadas de setenta, ochenta o noventa horas semanales.

Básicamente, que si ninguno de los que estamos aquí nos subiríamos a un avión con un piloto que lleva veinticuatro horas volando sin descansar, no le hagamos a un médico que intervenga a una persona tras llevar veinticuatro horas trabajando sin parar. ¿Y ante esto, qué dice la *conselleria de Salut*? ¡Ni mu! Metges de Catalunya denuncian un desprecio absoluto también por parte del *Govern*, algo que también preocupa el Colegio de Médicos de Barcelona.

Y hoy estamos hablando de sanitarios. Pero, ojo, que esto no acaba aquí, porque Mónica García anunció un acuerdo con algunos sindicatos por el estatuto marco. Lleva el anteproyecto de ley al Consejo de Ministros, Sánchez y todo el ejército de ministros, el gabinete más caro de la historia, dan luz verde, y aquí viene la sorpresa: muchos de los que apoyaron este estatuto dicen que el texto aprobado no cumple lo acordado. Vamos, que el estatuto marco de Mónica García ha sido, además de un desprecio a un pilar fundamental de la sanidad, como son los médicos, una tomadura de pelo a todos los sanitarios. Ella quería la foto y ha utilizado para ello a los profesionales.

De nada sirve que estemos hablando de partidas presupuestarias de sanidad si las decisiones que se van a tomar van en contra de quienes mantienen el sistema sanitario. ¿Y por qué digo esto? Porque por eso mismo hoy vamos a registrar una propuesta de resolución en el Parlament para pedir que se retire el estatuto marco presentado por el Gobierno, que se negocie contando con todas las partes y que la

reforma que se haga reconozca las particularidades de la profesión médica y facultativa, las singularidades del colectivo y que cuenten con una negociación propia. Y esto no se trata de ir contra ninguno, se trata de escuchar a todos. Esto afecta a Cataluña, esto afecta a nuestros profesionales.

Por eso no vamos a avalar unos presupuestos de una *conselleria* que no solo hace trampa contable con los presupuestos, sino que también da la espalda a los médicos en sus reivindicaciones. Otras comunidades autónomas ya se están sentando a negociar las condiciones dentro de sus competencias, y Cataluña debe hacerlo.

También presentamos una enmienda a la totalidad a un *Govern* que no cumple lo aprobado en este Parlament. Presentamos iniciativas escuchando a los vecinos, entidades, pacientes y el *Govern* no cumple las resoluciones aprobadas por este Parlament. Hablamos de centro de atención primaria, de cobertura pediátrica, de equidad territorial, de atención sanitaria integral, de climatización de instalaciones, de tratamientos y medicamentos que otras comunidades autónomas ya tienen o financian. Y ustedes..., aprobamos y al cajón.

Por eso presentamos una enmienda a la totalidad a esos presupuestos, que no son los presupuestos que necesita Cataluña. Son los presupuestos que necesita Illa, y para eso ya tienen a la comparsa de Esquerra y los Comunes.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor Manchón. Ara serà el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i té la paraula la seva portaveu, la senyora García Fuster.

Endavant.

María Elisa García Fuster

Muchas gracias, señor presidente. Lo primero que queremos hacer desde VOX es preguntar a los socialistas ¿Han ayudado ya a Jesús Gómez Quintas? Estos presupuestos están orientados para ayudarle a él y a los cientos de miles de catalanes que se encuentran como él, malviviendo en una infravivienda, con una pensión irrisoria, en silla de ruedas, con una amputación supracondílea, teniendo que esperar semanas para ser visitado por su médico de cabecera, teniendo que

desplazarse, como puede, a consultas externas de Bellvitge porque la administración no le envía un transporte sanitario para sus revisiones de diabetes o de bronquitis crónica.

¿Estos presupuestos están pensados para nuestros hijos, para los hijos de los catalanes? ¿Están orientados a acabar con las horas y horas que deben esperar los ancianos tirados en una camilla en urgencias? ¿Estos presupuestos están diseñados para mejorar la calidad asistencial o para retener talento de profesionales sanitarios? ¿O van a reducir las listas de espera médicas y quirúrgicas? ¿Son unos presupuestos que conseguirán que nos atiendan en ambulatorios o en urgencias a todos los catalanes cuando lo necesitamos, sin necesidad de tener que esperar horas o días? ¿Sin necesidad de tener que sacar el carnet de presidente de la Generalitat o amiguete de presidente de la Generalitat para ser atendido al momento? No. A todas estas preguntas, no.

No son unos presupuestos pensados para los catalanes. No, son unos presupuestos pensados para dar respuesta sanitaria a todos los inmigrantes. Para eso son estos presupuestos, para dar respuesta sanitaria a todos los inmigrantes ilegales o legalizados fraudulentamente en Cataluña.

Son unos presupuestos que giran en torno a la ley de sanidad universal, liderada por los comunistas, que acaban con nuestros recursos sanitarios y que ponen al catalán de pie al final de una fila de una lista sanitaria.

Porque, miren, no todos somos Illa o amigos de Illa y nos atienden según entramos por la puerta de urgencias por orden de la gerencia hospitalaria, haciéndonos diagnósticos en tiempo record, como reconoció el gerente de Valle Hebron.

Son unos presupuestos pensados para los socialistas y para su red clientelar, donde se disparan las partidas de altos cargos, con sueldos exorbitados, mientras los médicos están en huelga y se han negado a continuar con actividad extraordinaria en más de treinta y nueve hospitales de todo Cataluña.

¿Cómo piensan reducir las listas de espera? ¿Saben acaso cómo funciona un hospital? ¿Saben que sin actividad extraordinaria no solo no se reducirán las listas de espera, sino que aumentarán exponencialmente? ¿Y saben de quién es la culpa? Suya, de los socialistas y de sus socios, que son incapaces de gestionar y que

colocaron en un puesto clave como es el Ministerio de Sanidad a una de las muchísimas incompetentes del Grupo Sumar. Una ministra liberada, sindical, que pisaba el hospital de higos a peras y nunca para trabajar por los pacientes. Que carece de la capacidad de gestión hospitalaria, porque carece del conocimiento necesario de los ítems sanitarios.

Y todo esto no solamente lo dice VOX, es que lo dicen sus propios compañeros del 12 de Octubre. Una ministra que se ha negado a sentarse con los médicos. Pero es que aquí su consejera socialista ha hecho lo mismo, no escuchar. No escuchar a los profesionales, si no escuchar a los gestores que ella misma ha colocado.

Hace apenas un par de meses el director asistencial del Hospital del Mar se quitó el disfraz de progresista tolerante y habló en un medio de comunicación del colapso de las urgencias de su hospital y de la relación directa entre el colapso hospitalario y las personas sin CIP, es decir ilegales, con problemas ajenos a la salud en la mayoría de los casos.

Y digo que se quitó el disfraz porque cuando el colapso sanitario por la inmigración les afecta a ellos, ya sea por su trabajo o a su persona, no tienen problemas en señalar la realidad, como en este caso el director asistencial del Mar. O no tienen problema de usar privilegios políticos pasando por encima de la inmigración y de los propios catalanes, como hizo Illa y otros como Illa.

Y el caso es que, a día de hoy, hay más de 900.000 catalanes, que no tienen carne de presidente de la Generalitat, en alguna lista sanitaria, esperando pacientemente a que la administración las dé respuesta.

El caso es que el año pasado murieron más de 9.200 catalanes esperando una intervención quirúrgica. Y el caso es que a día de hoy los catalanes deben esperar una media de 142 días, casi cinco meses para ser intervenidos.

Y para solucionar esto, Socialista, Esquerra y Comunes han decidido ningunear y maltratar a los médicos, como hacían ya Junts y Esquerra Republicana cuando gobernaban, o perseguir a todos los profesionales que no hablan catalán, favoreciendo la fuga de unos y otros.

Y presentar unos presupuestos donde las partidas que más crecen son las de altos cargos, para que luego vengan los de En Comú, Podem o Sumar, o como se quieran

llamar hoy, artífices de estos presupuestos junto con los Socialistas, a hablar de la atención primaria, de lo importante que es invertir en atención primaria, de si la columna vertebral de la sanidad, la puerta de entrada al sistema y bla, bla, bla, bla.

Cuando su voto a favor, como siempre, lo que implica es agrandar aún más una administración completamente mastodóntica donde colocar a todos aquellos a los que deben favores políticos y que carecen de una formación necesaria para trabajar en ningún otro sitio que no sea de enchufado en algún puesto público que pagan todos los catalanes de su bolsillo.

Esa es la realidad de los presupuestos de Illa en sanidad y en el resto de las áreas. Unos presupuestos en los que los socialistas se desviven por colocar a todos y cada uno de sus afines o amiguetes, en alentar el efecto llamada de la inmigración ilegal, que mantendrán con ayudas y sanidad gratuita a costa del trabajo de los españoles, y que acabarán regularizando para ganar unos votillos, a ver si así consiguen alterar el censo electoral, ya que los españoles las abuchean allá por donde pasan.

Los últimos coletazos de un partido socialista de corrupción hasta las trancas, donde el presidente de la Generalitat, y último bastión de Sánchez, vive con la espada de Damocles sobre su cabeza, esperando a que la UCO encuentre el hilo que le une con Ábalos, con el pelotazo de las mascarillas, con el trato de favor a las empresas chinas o con Xiaojuan Li.

Ese es el resumen de estos presupuestos, un proyecto de los Socialistas y de Esquerra Republicana y de los Comunes que obligan a los catalanes a pagar a los que acaban de llegar una sanidad de la que ni ellos mismos pueden disfrutar. Unos presupuestos que obligan a los catalanes a ser el escudo social de la inmigración ilegal, cargando sobre sus hombros el peso de las terribles decisiones políticas de las que solamente salen beneficiados todos ustedes, la casta de siempre.

Gracias.

El president

Gràcies, senyora García Fuster. Com dèiem abans, el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular no ens pot acompanyar, s'han excusat.

Per tant, serà el torn del Grup Parlamentari Mixt, i té la paraula la senyora portaveu, la senyora Soberana. Endavant.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. En defensa de l'esmena a la totalitat del pressupost presentat pel Departament de Salut, els fem les següents argumentacions.

Reconeixem que el pressupost augmenta, passa de 11.412 milions d'euros, l'any 2023, a 13.840, l'any 2026, un increment de 2.428 milions d'euros que és superior al vint-i-u per cent. També és cert que entre el 2023 i el 2026 hem acumulat diversos anys d'inflació. Per tant, una part d'aquest increment no representa més capacitat del sistema, simplement l'encariment dels costos que també pateixen hospitals, CAPs i professionals, a part dels pacients.

Però fins i tot acceptaríem aquest increment. Tot i així ens fem una pregunta: per què els pacients continuen esperant eternament? Per què la sanitat no es mesura pel pressupost, la sanitat es mesura pel temps d'espera del pacient i per la dificultat que tenen els metges per poder fer la seva feina.

Sí, tenim el pressupost més alt de la història, però per què continuen les llistes d'espera? Per què continua sent tan difícil accedir a determinades especialitats o proves de diagnòstic? Per què hi ha municipis que continuen tenint dificultats per cobrir places de medicina familiar?

El problema de la sanitat catalana no és només de finançament. El problema és també de planificació.

Durant anys Catalunya ha experimentat un creixement demogràfic molt superior a la capacitat d'adaptació dels seus serveis públics. Han augmentat els habitants, però ni els hospitals, ni els professionals ni els serveis han crescut al mateix ritme. Continuem amb professionals esgotats, consultes aturades, llistes d'espera eternes. El pressupost rècord. La paciència dels ciutadans també ho és.

Hem de parlar també d'una decisió política que no depèn només de la Generalitat, però que afecta directament el sistema sanitari català. El març del 2026, el Govern espanyol va aprovar una norma que amplia l'accés al sistema sanitari públic de Catalunya a persones estrangeres sense residència legal. Els preguntem qui

assumirà aquesta nova pressió assistencial? Perquè no es pot ampliar indefinidament el nombre d'usuaris d'un sistema sense ampliar al mateix ritme els recursos que el sostenen. I aquesta no és una qüestió d'ideologia; és de capacitat, de planificació i de sentit comú.

Ens preocupa profundament la situació dels professionals. A Catalunya continuem formant metges, infermeres i especialistes excel·lents i aquests professionals sovint marxen perquè troben millors condicions, com més estabilitat, millors salaris, més reconeixement, i això representa un fracàs col·lectiu. Catalunya forma professionals excel·lents per acabar regalant-los a altres països. Ho diem i ho repetim a cada intervenció, però sembla que no els afecti.

També hem de parlar dels drets lingüístics dels pacients. Quan una persona està malalta, vulnerable o espantada té dret a expressar-se i ser atesa en la seva llengua. Això no hauria ni de plantejar-se, ni de considerar que és cap privilegi. És una garantia bàsica de qualitat assistencial i de respecte.

I permetin-me una reflexió personal. Com a persona afectada per una malaltia crònica, sé perfectament el que significa dependre del sistema sanitari, sé perfectament el que significa esperar eternament, sé què significa necessitar respostes i que els professionals per la saturació de feina no et poden atendre.

Aquest és el debat. Va de persones, va de famílies, va de pacients i va de professionals. No va de la manca de confiança que genera la sanitat pública catalana.

Aliança Catalana no discutim que hi hagi més diners. El que discutim és si aquests diners estan resolent els problemes dels ciutadans. No es pot mesurar la salut per discursos ni per memòries pressupostàries. Es mesura pel temps d'espera del pacient, per la qualitat de l'atenció que rep i es mesura per la confiança que genera el sistema.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Soberana. Defensades les esmenes a la totalitat a la secció pressupostària, algun grup vol fer el torn en contra? El Grup Parlamentari del Grup

Socialistes i Units per Avançar, senyora Jaurrieta, endavant. Té un temps màxim, si el vol esgotar, de trenta-cinc minuts.

Gràcies.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, president. Molt bon dia, diputades, diputats. Avui estem parlant de si Catalunya es dona l'oportunitat d'avançar en tot el que el sector públic pot contribuir en aquest camí i créixer com a país en lo social, en lo econòmic, en lo estructural, o si es conforma amb el que té. I estem parlant de poder donar un pas sense precedents des de passar de 40.000 milions d'euros en un pressupost a pràcticament 50.000 milions d'euros. Per tant, més de 9.000 milions d'euros per l'exercici 2026, per créixer en habitatge, per contractar més metges i metgesses, per construir més i millors carreteres, per invertir en escoles, per augmentar les ajudes a les famílies que no arriben a final de mes i per un llarg etcètera.

Perquè a Catalunya ho tenim pràcticament tot. Tenim una ubicació estratègica molt rellevant, amb una porta d'entrada a Europa, amb unes infraestructures com el port o l'aeroport que activen i que és un potencial enorme. Una població de més de vuit milions d'habitants que han vingut aquí a contribuir, a treballar i a donar el millor que tenen i, per tant, vivim en un país en el que la gent vol venir, no que la gent vol marxar.

Estem en un país amb una economia oberta i exportadora, amb un grau d'obertura comercial superior al cent per cent del PIB i una base industrial diversificada, ja ho sabem, superior a més a la mitjana europea amb els potencials que tenim: amb l'automòbil, amb la química, farmacèutica, biotecnologia, un ecosistema d'innovació i recerca. Barcelona és dels principals *hubs* d'startups del sud d'Europa.

Turisme internacional, capital humà i universitats. Ahir en parlàvem amb la Comissió de Recerca i Universitats. Una xarxa molt potent i amb centres de recerca reconeguts internacionalment. I un creixement econòmic d'un 2,7 per cent el 2025, molt per sobre de la mitjana europea, amb una baixada d'atur i aquest alt creixement.

Per tant, avui ens toca i ara ens toca poder traslladar aquestes fortaleeses que tenim com a país i com a recursos a la vida de les persones i poder facilitar als catalans i a les catalanes, doncs, que tenen una institució al darrere que els acompanya. I un

Govern que al llarg de tota la vida, del cicle de vida, des de la infància, l'adolescència, l'edat adulta i quan ens fem grans ens acompanya.

Perquè ens podem posar malalts, perquè podem perdre una feina, podem no poder estalviar el suficient per poder endeutar-nos per adquirir un habitatge, perquè podem tenir un accident o perquè podem passar un mal moment a la nostra vida personal. I sempre, sempre, sempre tindrem al costat una institució que ens protegeix. I entre tots l'hem de fer més gran, i no parlo només a nivell de recursos.

Avui estem parlant del debat a Salut i, per tant, en un àmbit pressupostari que està a prop del trenta per cent dels recursos per reforçar aquesta immensa xarxa que disposem al llarg de tot el territori, de cada poble, de cada ciutat i que a Catalunya tenim aquesta garantia de promoció i protecció extraordinària.

Té una llarga llista de millores a fer, segur, i aquí ens posaríem molt d'acord, però el que també sabem és que quan la nostra filla té febre recurrent i que no li marxa, que quan la nostra mare té un càncer de pulmó o el nostre pare un problema respiratori, no tenim cap dubte d'on anem i qui ens atindrà millor que el nostre sistema sanitari públic.

I avui estem per parlar d'això. D'on volem reforçar aquests més de 2.000 milions d'euros –repeteixo, 2.000 milions d'euros– que l'àmbit de la salut té pressupostats per arribar als 13.840 mil milions d'euros? Per construir més hospitals, més centres d'atenció primària, contractar més infermeres, actualitzar maquinària, ampliar serveis.

I parlem d'un sistema de prestigi i robust. Encara que VOX i PP vulguin desprestigiar-lo amb les seves intervencions parlant de dobles entrades i que, per tant, ells sabran el model que estan implantant en les seves comunitats autònomes en les que governen, però el nostre model és molt diferent a tot això. És un model de prestigi, és un model que defensa el sector públic perquè és la nostra garantia pels treballadors i per les treballadores, que puguin tenir un sistema que estigui sempre al seu costat i amb una qualitat immillorable.

I amb això estem, no amb com pitjor o millor, perquè per pitjor i millor aquest no és el nostre tarannà.

I estem parlant d'un pressupost que la porta d'entrada, que és l'atenció primària, aposta clarament per reforçar-la, per orientar la prevenció de la malaltia i la promoció de la salut, que és la via, la millor via per poder tenir una salut poblacional gran. I per això és important aquests recursos. Estem parlant de 616 milions d'euros per atenció primària i per millorar aquesta capacitat resolutiva.

I millorar l'accés, clar que sí, perquè hem de millorar l'accés i poder tenir una resposta generalitzada en quaranta-vuit hores. I per això la reforma iniciada pel grup Cairós ha començat per l'atenció primària, no és una casualitat. Precisament, com que aquesta és la porta d'entrada, és el gruix, és on volem fer les millores que permetin disposar de millors circuits per atendre millor.

I una atenció especialitzada, l'atenció hospitalària. Volem clarament els millors especialistes, els millors centres sanitaris i amb la millor tecnologia. Aquest és el resum de les inversions dedicades en atenció hospitalària, perquè els dispositius d'alta complexitat clínica han de poder aspirar al millor que hi hagi en el mercat. I aquesta millora també dels circuits assistencials per donar una millor resposta.

Tenint en compte també l'atenció intermèdia, l'hospitalització a domicili, que ens ha de permetre, amb aquestes malalties cròniques que abans els parlava, que permeti una atenció més acompanyada, més humanitzada, recuperant la capacitat funcional i preservant l'autonomia.

I aquí s'emmarca també l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària, que en la seva llei diu que aquest any, a finals del 2026, es constituirà i, per tant, estem dins de termini. I que, precisament, com que és un element nou i és una agència nova, requereix recursos i requereix pressupost, i aquest pressupost posa sobre la taula uns recursos que aquesta agència necessitarà. Per tant, dir «no» a aquests pressupostos és també dir «no» a aquesta nova agència.

I no podem deixar de banda la salut mental. Les grans prioritats del nostre sistema sanitari. Ho sentíem també ahir precisament del Sant Pare, que ho recordava, per tant, no és només exclusivament d'aquí la necessitat en salut mental, també en infants i en adolescents. És molt important actuar en les primeres etapes de la vida perquè pot marcar un desenvolupament determinant en la prevenció i tractament

dels trastorns mentals. I cal avançar en aquesta alternativa d'hospitalització també tan necessària.

I salut pública. Aquests pressupostos inclouen també l'esperada Agència de salut pública de Catalunya, que s'ha de desplegar aquest any 2026 i que porta molts, però molts anys esperant poder ser desplegada.

O incorporar el canvi climàtic. El canvi climàtic amb aquest concepte d'una única salut, One Health, que permet veure la interdependència que hi ha en la salut planetària, salut humana, salut animal, que és causa la contaminació de pràcticament una quarta part de mortalitat i morbiditat, i, per tant, cal veure la interacció que hi ha.

I és important ampliar els programes de cribratge de còlon, de mama, molt important. La detecció precoç pot canviar radicalment el pronòstic i el tractament i, per tant, és important poder permetre que aquest pressupost també amplii aquests programes de cribratge.

I com no, els professionals, els i les professionals, el principal actiu que té el nostre sistema sanitari, perquè no es pot transformar un sistema sanitari sense tenir en compte els seus professionals. I per això cal, per una banda, millorar les condicions professionals i laborals de tots ells i incrementar un vuit per cent de les plantilles estructurals, que és el que sí que inclou també aquest pressupost.

També hi ha un apartat molt rellevant, que és donar resposta a la seguretat dels propis professionals i donar resposta a les agressions als professionals. Cal garantir i posar-nos al costat dels professionals per donar la màxima seguretat quan un està exercint la seva professió.

I la retenció del talent. Avui sentíem també alcaldes de les zones més rurals que reclamen també poder cobrir aquelles zones rurals amb la retenció del talent i reforçar aquests incentius en les zones de dificultat cobertura.

I sense la recerca, la innovació i la transformació digital el sistema no pot avançar en plenitud, perquè són elements claus per garantir el futur del sistema sanitari. Amb un reforç en compartimentar les dades, amb una governança pública que marqui el marc conceptual i la regulació per garantir qualsevol eina que es pugui desenvolupar amb aquesta infraestructura, i també la ciberseguretat en tot això.

I el darrer capítol, les inversions. Que importants són les inversions! Poder actualitzar i modernitzar les infraestructures sanitàries. Això és una necessitat inajornable, i aquest pressupost inclou 411 milions d'euros per millorar tota la qüestió d'infraestructures, tant d'edificis com de maquinària.

I parlem de recursos per renovar equipaments i maquinària i construir nous centres i ampliar els que tenim. I estem parlant d'equipaments al llarg de tot el territori. Des de l'ampliació de l'Hospital Verge de la Cinta, a Terres de l'Ebre; com la projecció del nou Hospital de Terres de l'Ebre; com l'Hospital Joan XXIII, a Tarragona; el futur Campus Salut a Girona; els projectes vinculats a l'ampliació de l'Hospital de la Vall d'Hebron; el nou Clínic; l'Hospital del Mar, que està pendent la tercera ampliació; l'Hospital del Vendrell. En definitiva, una quantitat d'infraestructures sintetitzades en 157 actuacions, on el gruix, el cinquanta-sis per cent, corresponen a la construcció de centres d'atenció primària.

I finançament. Aquesta partida, on Junts ha dedicat el gruix de la seva intervenció a parlar de l'infrafinançament, tenen sobre la taula, en l'actualitat, dos passos a fer que poden esmenar aquestes preocupacions que Junts mostraven. Una, un pressupost amb més recursos, perquè aquest pressupost, com hem dit, representa més de 2.000 milions d'euros pel sistema sanitari, 1.663 euros per càpita. Mai s'havia assolit aquesta xifra. Per tant, 1.663 euros per càpita per poder destinar en salut. I la segona, el segon pas per créixer en finançament és la reforma al finançament autonòmic. Hem arribat a una proposta conjunta amb Esquerra Republicana a posar sobre la taula que representarà per Catalunya 4.700 milions d'euros més per Catalunya.

Per tant, aquí podem compartir el diagnòstic, però nosaltres volem donar un pas més i fem el tractament per posar-hi remei, no ens quedem només amb el diagnòstic.

En conclusió, aquí tenim uns pressupostos que representen una responsabilitat i una capacitat de construir majories i que, per tant, incorpora també la visió que els Comuns i Esquerra Republicana tenen del nostre sistema sanitari, amb la voluntat que estigui al servei del nostre país, de progrés per a la nostra societat.

I aquí, davant l'esmena de la totalitat de VOX, PP, Junts i Aliança Catalana, el que volem és oferir un camí per començar a millorar la vida quotidiana de la ciutadania i

al mateix temps posar la base dels propers deu anys, perquè tenim molts reptes globals a Catalunya. La productivitat, l'accés a l'habitatge, la disminució mitjana de les empreses, les infraestructures ferroviàries, la retenció del talent qualificat, com diem, i la transició cap a una societat amb més valor afegit.

Perquè les retallades tenen conseqüències. Després de quinze anys de retallades, que ja es van implantar l'any 2010, 2011, 2012, per part del Govern de Convergència i Unió, aleshores, han passat quinze anys i al final el sistema, efectivament, té un ressò d'aquestes retallades. En l'àmbit de l'educació ho estem veient aquests dies i aquests pressupostos precisament és un salt endavant. I no és només revertir les retallades, sinó poder créixer i tirar cap endavant.

Les desigualtats socials s'estan reduint en el nostre país. L'índex de Gini ho mostra en aquests darrers anys, però cal avançar més. I millorar l'accés a l'atenció sanitària només es pot fer amb recursos; també amb reformes, però sobretot, sobretot, amb recursos. I aquest és el primer pas per fer-ho.

És un model per avançar reduint les desigualtats i, a més, millorant la qualitat de vida de les persones. Una Catalunya amb millors serveis públics, amb més habitatge, amb més seguretat, amb més recerca, amb més indústria, amb més salut, més cultura, amb més equilibri territorial, amb més capacitat institucional i, sense dubte, una Catalunya millor, que afronta el seu futur amb més robustesa i més esperança.

Avui apostem per fer Catalunya un país d'estabilitat i de futur, un país pròsper i socialment just.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Jaurrieta. No sé si els grups parlamentaris que han presentat l'esmena a la totalitat volen utilitzar el seu següent torn. *(Pausa.)* Molt bé. Doncs, senyor Fàbrega, recordi que en aquest cas serà per cinc minuts.

Gràcies.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Sí, no els gastaré, president, no pateixi.

Sí, només és per comentar algunes coses. Primer, la llei de l'agència que la diputada Jaurrieta va ser ponent relatora fixa tres terminis. El primer és que els estatuts s'han de presentar en sis mesos, el segon és que ha d'estar en funcionament en un any i el tercer és que els sistemes operatius han d'estar interconnectats en dos anys. De moment, el primer termini és el que ha finit i no s'han presentat els estatuts. Per tant, estan incomplint la llei. Els altres, òbviament, encara no, perquè no hi hem arribat. Ja hi arribarem.

Però, el que volia dir, eh? Ella ha parlat dels pressupostos, hi ha parlat dels increments de les diferents partides. És el que jo he dit. Jo no vull parlar dels increments en les diferents partides, però si ja ens els hem gastat, aquests diners ja ens els hem gastat el 25, i ara incrementem partides per fer no sé què, si ja ens els hem gastat per mantenir el sistema com el estem mantenint ara, col·lapsat i tensionat, aquests diners ja estan gastats.

La despesa passa de 16.300 a 17.000. L'increment no arriba a 700 milions d'euros. I amb els 4.000 i escaig del nou sistema famós de finançament, és que ni la despesa diferida. Si ho poséssim tot, absolutament tot en salut, és que ni la despesa diferida la aconseguim pal·liar. Ni la despesa diferida. Si ho poséssim tot en salut.

I si això tira endavant sap perfectament –i a la diputada se li ha escapat– que són com a mínim deu anys d'aquest nou sistema de finançament. Per tant, ens conformem amb les molles, 4.000, 4.000 i escaig versus els 22.000 que sí que arreglarien el sistema, i vés a saber quants anys ens durarà això.

Per tant, nosaltres per això no estem a favor de conformar-nos amb les molles. La gent va sortir al carrer l'octubre del 17, no reclamava les molles, reclamava el pa sencer.

I, certament, aquestes retallades, també el subconscient l'ha traït, van començar el 2010, amb el president Montilla, en vista de com va deixar les arques de la Generalitat.

Per tant, insisteixo, no es tracta del que es pressuposta –es pressuposta més diners, però que aquests diners ja s'han gastat–, es tracta de l'increment de la despesa, i l'increment de la despesa no arriba a 700 euros, i tots tenen les seves partides assignades.

Per tant, amb aquests menys de 700 euros que incrementem la despesa, ni millorarem les llistes d'espera, ni millorarem el malestar dels professionals, ni transformarem el nostre sistema sanitari.

I per això, aquesta esmena de la totalitat és més important que mai.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Fàbrega. Algun altre grup parlamentari vol utilitzar aquest torn?
(Pausa.) Senyora Soberana, del Grup Mixt, endavant.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. He escoltat perfectament la seva intervenció i molt atentament, senyora Jaurrieta, i no dubto que les seves intencions siguin bones, però gestionaran el pressupost pels catalans que paguen impostos o pels que venen a viure d'ajuts sense cotitzar?

Els ciutadans no viuen dins dels pressupostos, viuen dins la realitat. Ens parlen de milions d'euros, i als ciutadans el personal sanitari ens parlen de mesos d'espera, ens parlen de plans i els professionals ens parlen de sobrecàrrega assistencial. Repetim, la sanitat no és mesura pel pressupost, és mesura per l'atenció al pacient.

La solidaritat institucional no pot consistir en prometre drets il·limitats amb recursos limitats.

El pressupost és rècord, la paciència dels ciutadans també, i cap Govern pot considerar un èxit una situació en què els recursos creixen més ràpids que la confiança en els ciutadans i en el sistema sanitari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Soberana. El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar vol utilitzar un nou torn? Doncs, endavant, senyora Jaurrieta.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, president. A mi em continua sorprenent que Junts focalitzi la seva intervenció en la despesa desplaçada. Aquest és un concepte, ja li vaig dir l'anterior

vegada, que van introduir vostès estant al Govern. És a dir, van veure que el sistema sanitari requeria de més despesa del que tenia inversió prèvia, dels recursos previs, i van deixar observant com això passava en comptes de posar-hi solució, no?

I precisament penso que, com deia abans, hem fet diagnòstic i hem fet tractament, i el tractament és posar més recursos, més recursos tant en el pressupost com en la proposta de sistema de finançament.

A vostè no li surten els números? A mi sí. Estem parlant de 13.800 milions d'euros pel pressupost 2026, amb un horitzó que volem arribar als 17.000 milions d'euros, amb un gap de més de 3.000 milions d'euros, on el sistema de finançament autonòmic per Catalunya està previst que li corresponguin més de 4.700 milions d'euros. Per tant, a mi els números sí que em surten.

I quan parlo que és un pressupost que vol posar les bases pels propers deu anys no dic que no tindrè recursos fins d'aquí deu anys. Al revés, si això és una decisió, que al Congrés dels Diputats, a la tardor, el vostre grup, el seu grup tindrà l'oportunitat de posicionar-se a favor de Catalunya votant a favor. I, per tant, aquí res de deu anys, en un parell de mesos ho podrem veure.

Aquest Govern porta dos anys governant. Vostès han estat deu anys al Govern, per tant, sap perfectament que les costures que ara apreten venen de no haver sigut capaç de respondre fa deu anys, fa deu anys i quinze, de les necessitats del nostre país.

I, senyora Soberana, aquest país ha estat construït per la població que la constitueix, per la gent que ve a treballar, per la gent que ve a treballar i la gent que treballa aquí, i que dia a dia, precisament, treballa per aconseguir una Catalunya millor. Jo tinc familiars que van haver de marxar fa cinquanta anys fora, a Alemanya, a buscar feina. Actualment, Catalunya és un país receptor, perquè la gent troba que és un país per poder desenvolupar el seu projecte de vida i contribuir. Perquè si vostè té una sanitat pública és perquè hi ha gent que està cotitzant i està contribuint a sostenir-la.

I precisament el que volem nosaltres és una regularització que posi de relleu i que puguin cotitzar totes les persones que treballen aquí i no que hi hagi persones que estan explotant treballadors i treballadores sense cap dignitat professional.

Per tant, reitero el nostre posicionament en contra de l'esmena a la totalitat i de defensar aquest model que representarà un salt endavant per la millora de la sanitat pública al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Jaurrieta. Finalitzat aquest torn, ara serà el torn dels grups que fins ara no han participat en el debat, començant pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'honorable senyor Fernàndez per un temps màxim de deu minuts. Endavant, senyor Fernàndez.

Juli Fernàndez Olivares

Moltes gràcies, honorable president. Diputats i diputades, la nostra posició davant de les esmenes a la totalitat presentades per diferents grups parlamentaris, per Junts per Catalunya, per VOX i pel Grup Mixt, així com la de la Candidatura d'Unitat Popular, doncs, serà de rebuig. I serà de rebuig perquè Esquerra Republicana de Catalunya, tal com ja vaig explicar en la comissió prèvia, hem decidit utilitzar la nostra posició política per tal de poder avançar en la millora de la vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i això ho veiem des de diferents prismes.

En primer lloc, creiem que millora la vida de la gent de Catalunya que el nostre país tingui més poder polític, que tingui més capacitat d'autogovern, i això en els acords als quals hem arribat amb el Govern de la Generalitat s'hi veu reflectit a través, doncs, per exemple, que per primera vegada Catalunya tindrà la majoria al Consorci de la Zona Franca, un consorci que el que representa és el quatre per cent del PIB d'aquest país i que són 137.000 llocs de treball directe i 12.000 milions d'euros anuals. Segurament, un espai econòmic amb una capacitat d'incidència com cap altra hi ha en el nostre país, i per primera vegada Catalunya serà qui tindrà la majoria en aquest organisme i, per tant, podrà decidir quines són les línies. Això és un increment real en el poder polític del nostre país i que té retorn en la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Així mateix, el nostre acord pressupostari manté l'exigència de treballar en la tramitació del finançament de Catalunya perquè l'IRPF sigui recaptat en la seva totalitat a Catalunya i, per tant, aquesta exigència continua essent en aquest acord,

així com que hi hagi un sistema de finançament que representi 4.700 milions d'euros més per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, no pel Govern. A vegades sembla que estem parlant que aquests diners són pel Govern socialista. Aquests diners són pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, com tots els que hi haurà en aquest pressupost i, en tot cas, la responsabilitat de com l'executa sí que és del Govern de la Generalitat.

I aquí, com també els deia en la primera comissió amb el conseller Dalmau, que hi hagi pressupostos fa que el Govern deixi de tenir una excusa. No hi ha excuses que estiguin relacionades amb si hi ha o no hi ha pressupostos en el moment en què hi ha pressupostos. El Govern tindrà les eines per tal d'afrontar els reptes que té el país per davant i la seva responsabilitat per poder arribar a acords, i és evident que en l'àmbit de la salut aquests reptes són immensos.

S'ha detallat de manera bastant extensa les dificultats i les reivindicacions per part dels col·lectius professionals sanitaris, però no només per part dels col·lectius professionals sanitaris, sinó per part dels ciutadans i ciutadanes del nostre país les dificultats per accedir al sistema. I és evident que això no és qüestió d'un dia, sinó que això és una responsabilitat compartida, i és per això que si hi ha més recursos per al sistema públic de salut segur que fa que sigui una mica millor la vida de la gent, sempre que el Govern de la Generalitat tingui la capacitat de poder-los utilitzar en allò que és més prioritari, en aquest cas l'accés al sistema a l'atenció primària o bé que els i les professionals tinguin unes condicions de treball que permetin que el sistema sigui el millor possible.

En tot cas, davant d'aquesta situació hi ha una altra qüestió rellevant per nosaltres que és que el pressupost permeti intervenir a tot arreu del país, i jo crec que en l'àmbit de la salut és encara més rellevant, perquè les realitats territorials són molt diverses i hem de ser el més estrictes possibles o hem de tendir a tenir la màxima capacitat per tal que no hi hagi diferències o hi hagi les mínimes diferències en funció d'on vius. I crec que aquests pressupostos en l'àmbit de salut ens permeten continuar tirant endavant diferents projectes que venen d'altres mandats en l'àmbit hospitalari arreu del país, millores a diferents centres hospitalaris, des del nou Trueta de Salt, fins a Tortosa, a les Terres de l'Ebre, passant pels diferents equipaments

hospitalaris de l'entorn metropolità o l'Arnau de Vilanova de Lleida, o l'Hospital del Pallars, a Tremp.

Per tant, segur que tenim una caixa d'eines –com els deia abans– que permet disposar de més instruments per respondre els reptes que tenen els ciutadans i ciutadanes i, alhora, que sigui un pressupost per tothom –per tothom–, i ens referim a poder atendre les necessitats de tots i totes les ciutadanes de Catalunya que tenen necessitats en l'àmbit de la salut. I aquí nosaltres serem sempre defensors d'aquests serveis públics universals i, en aquest cas, creiem que aquest pressupost continua en aquesta línia.

Per tant, aprofundiment en el poder polític, en la capacitat d'autogovern, en definitiva nosaltres li diem més sobirania; que sigui un pressupost que impacti arreu del país; que és un pressupost que impacti a la vida de tothom i que, alhora, doncs, sigui en català, i aquest crec que aquest pressupost contempla, doncs, aquesta visió també, la visió que en l'àmbit de la salut està directament relacionada amb quins són els resultats obtinguts a l'hora d'utilitzar, doncs, la llengua materna de les persones ateses, que per tant hem de garantir que a les persones ciutadanes de Catalunya se'ls respecti el seu dret a ser ateses en català.

I nosaltres aquesta visió política la mantindrem sempre, no només perquè sigui part de la identitat del nostre país, sinó perquè, en aquest cas, els resultats evidencien que són millors.

I, per tant, nosaltres, com els he dit al començament, una de les qüestions que perseguim és que la vida dels ciutadans i ciutadanes del nostre país sigui millor.

En definitiva, i per acabar, reitero el nostre vot de rebuig des d'aquesta posició de poder obtenir el màxim d'eines per als ciutadans i ciutadanes del nostre país i alhora recordar que que hi hagi un pressupost també és una qüestió que incrementa l'exigència cap al Govern de la Generalitat, perquè l'excusa que no hi ha pressupostos desapareix, i nosaltres, evidentment, aquesta exigència la continuarem exercint.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor. I ara serà el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el seu portaveu, el senyor Cid. Endavant.

David Cid Colomer

Gràcies, president. He de dir que els grups que han presentat l'esmena a la totalitat no deixen de sorprendre'm, perquè..., o sigui, no deixa de ser curiós que han parlat més estona de l'estatut marc que no del pressupost de la Generalitat, i que jo sàpiga avui estem discutint, en aquest cas, el pressupost.

En tot cas, ja ho hem dit per activa i per passiva, nosaltres no acompanyarem una posició que és extremadament classista. És a dir, hi ha d'haver un nou estatut marc? Sí, de tots els professionals sanitaris, perquè perquè la sanitat pública funcioni, evidentment, els metges i les metgesses són claus, però també el personal d'infermeria, també els tècnics sanitaris superiors. Per tant, jo aquesta cosa que volen fer vostès que els metges i les metgesses tinguin un estatut propi, nosaltres no la compartim. I suposo que té a veure amb aquests dies, no? A mi no em deixen de sorprendre, suposo que té a veure amb la visita del Papa, però les epifanies que tenen vostès, perquè, clar, que ara vostès em situïn com un element les guàrdies i la durada de les guàrdies... Miri, l'única ministra i l'única consellera que ha qüestionat en els darrers quinze anys les guàrdies i la durada de les guàrdies és la ministra de Sanitat, perquè, escolti, senyors de Junts, quan el senyor Argimon era el conseller de Sanitat, no fa deu o dotze anys, fa quatre dies, jo no el vaig sentir mai qüestionar les guàrdies. I, en tot cas, vostès poden dir: «No, s'ha d'anar més enllà», però, escolti, és que l'estatut marc ja diu que les guàrdies com a màxim han de ser de disset hores. En tot cas, a partir d'aquí discutim si han de ser més, han de ser menys. És que, clar, ho sento, eh?, però s'ha de tenir la cara –perdó–, una mica la cara de marbre.

Perquè també em fa molt de gràcia que vostè ara plantegi que calen transformacions del sistema i reformes del sistema. Però si vostè està encantat amb el sistema! Si jo cada vegada que el sento en aquesta comissió és: «Compte, compte, que el ministeri no ens toqui el sistema català», que bàsicament és, cada vegada que poden, un passet més cap al sistema de Madrid. Per tant, clar, em sorprèn moltíssimament la seva posició, perquè vostès que han gestionat directament la conselleria de Sanitat, vostès que han estat al Govern entre el 2010 i el 2022, vostès que un pressupost de sanitat..., que el van retallar, que el van retallar (*rialles*)...

Vull dir, a veure, no és que no creixi prou o deixi de creure prou, perquè, clar, a mi el que m'agradaria saber és, d'acord el pressupost de sanitat no puja prou, jo hi puc estar d'acord. Quant ha de pujar? Perquè el pressupost arribarà... I tots ho sabem, vostès aquí tots parlen de quin escàndol la despesa desplaçada. La despesa desplaçada que vostès també utilitzaven quan governaven. I tots sabem que al final a la pràctica l'execució del pressupost de Salut d'aquest any seran 17.500 milions d'euros. Jo encantat. Si vostès volen pujar més el pressupost de Salut, ens ho posen damunt la taula, ens expliquen, això sí, d'on traurem els diners, que bàsicament aquest any o l'any que ve només pot ser de dues qüestions, que és nou sistema de finançament –vostès hi estan en contra–, fiscalitat justa –vostès estan en contra. Per tant, des del seu no a tot és molt senzill.

I després, és clar, ens diu: «És que puja la despesa farmacèutica». Mirin, aclareixin-se. Jo estic també aquí a la Comissió de Salut i no hi ha nou fàrmac que surt al mercat que vostès no venen aquí i fan una proposta concreta per queixar-se que o bé la Conselleria de Salut o el ministeri no va prou ràpid a incorporar la cartera publicada en aquest cas. Per tant, és a dir..., vull dir, a mi em sembla bé, si hi ha avenços en aquest cas des del punt de vista de farmacologia que garanteixen la millora de salut, doncs, evidentment els hem d'incorporar a la cartera de serveis, però després no pot venir vostè aquí i dir que creix la despesa farmacèutica, si vostè és un dels que més empeny que creixi la despesa farmacèutica.

O després, per exemple –aquest també és #– és que, clar, en aquest cas puja el concurs del transport sanitari. Però si vostè cada vegada que nosaltres hem plantejat des dels Comuns que potser el model s'hauria de replantejar i que, per tant, evidentment, quan es fa un concurs i s'externalitza les empreses lògicament tenen voluntat de benefici, tenen voluntat de guany, vostè, no, que evidentment que el concurs sanitari s'ha d'externalitzar sí o sí el transport sanitari. I després ens ve aquí i diu: «Clar, és que la partida que més puja és el concurs del transport sanitari». Però si és el seu model!

Per tant, a mi em sembla molt bé les crítiques que vulguin fer. I també els dic que no els he sentit cap proposta, cap proposta.

I, mirin, nosaltres humilment, sí, amb la força que tenim i evidentment amb la capacitat que tenim, intentem donar respostes als reptes que té el sistema sanitari públic –públic, insisteixo–, i evidentment nosaltres, ja ho saben, tenim un model molt diferent del Partit Socialista; d'altres grups de la cambra també, vostès defensen un model, un model de concertació, nosaltres no el compartim, perquè evidentment cada vegada creix més el pressupost, cada vegada, i evidentment cada vegada té la conselleria menys capacitat de control sobre l'execució d'aquest pressupost. I ho he dit més d'una vegada, si preguntem al Departament de Salut quants metges o quantes metgesses té no ho sap, no ho sap, ho ha de demanar a cada un dels centres sanitaris que té concertat, i això és un problema de cabàs, de cabàs, cosa que, per exemple, no passa amb Educació, perquè les nòmines les paga en aquest cas directament la Conselleria d'Educació, ja sigui de l'escola pública o de l'escola concertada. Però, bé, aquest és un altre tema.

Per tant, nosaltres fem propostes concretes de millora, jo voldria saber quines són les seves. Nosaltres hem posat..., com a mínim, li hem demanat al Departament de Salut que concreti, com a mínim, com a mínim què pensa fer amb les llistes d'espera aquest 2026 amb objectius concrets, traçables, en la reducció de la llista d'espera per visita a l'especialista, evidentment per a la prova diagnòstica i, també, evidentment, en aquest cas, per intervenció quirúrgica. És una proposta concreta.

Nosaltres el que hem demanat també és que es millori el percentatge de persones que accedeixen al cribratge de càncer de colon. És una altra proposta concreta.

Nosaltres, per exemple, hem demanat una inversió molt important en centres d'atenció primària. Per cert, inversions en hospitals i centres d'atenció primària que no es feien els altres anys, que no es feien. Perquè, tornem al que jo deia, vostès han tingut la capacitat, i evidentment la responsabilitat, durant pràcticament dotze anys governant la Generalitat de Catalunya. Per què no ho han fet? Per què no ha estat una prioritat Sanitat?

Per tant, vull dir, als fets em remeto, però aquí hi ha una inversió molt important en centres d'atenció primària i també de posar al dia centres hospitalaris molt importants arreu del territori, des de la Verge de la Cinta, l'Arnau de la Vilanova, el Joan XXIII, evidentment el nou Trueta. El nou Trueta que va tard, evidentment; torno al mateix,

va tard, sí, però, clar, és que més tard anava quan governàvem vostès, perquè res de res del nou Trueta quan governaven vostès. Sí, un Powerpoint; bé, més que un Powerpoint una foto d'un *render* que va presentar el senyor Argimon en una espècie de cavallet, que és el que va presentar el senyor Argimon del nou Trueta.

I, finalment, també, evidentment, recursos per millorar el que per nosaltres també és un repte molt important, que és la salut sexual i reproductiva del país.

I després també el pressupost té partides que per nosaltres són molt interessants, com també en aquest cas un creixement molt important de la partida de salut pública.

Jo ja sé grups, i ho hem traslladat, que vostès estan en contra, per exemple el Grup de VOX està en contra de tot el tema de les vacunes, evidentment vostès són un grup que són antivacunes, que estan en contra que augmentin els recursos destinats a la prevenció. Però crec que és evident que això és una necessitat i una prioritat, evidentment, com vam veure també amb la Covid-19 i, per tant, crec que és positiu que el pressupost ho inclogui.

I, evidentment també, clar que hi ha insuficiències, perquè nosaltres sempre ho hem defensat, que ha de ser una màxima prioritat per part del Govern la sanitat pública.

I també –i vull destacar-ho– el compromís concret que vam arrencar nosaltres de revertir el que enteníem que era una mala política, que era una mala praxis i que al final s'ha complert, que era condicionar des d'un punt de vista econòmic, evidentment, la durada de les incapacitats temporals, de les baixes laborals, en aquest cas la seva prescripció pels centres d'atenció primària i, per tant, que no tenia cap sentit que es condicionés ni els salaris ni el finançament dels centres d'atenció primària per part del departament i la seva durada, que bàsicament aquesta durada ha d'estar garantida només per criteris mèdics, i això és el que finalment el Govern s'ha compromès a tirar enrere i ha estat una realitat.

En definitiva, mirin, jo insisteixo en el que deia. Està molt bé la crítica, estaria molt millor la proposta (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) i, en tot cas, nosaltres disposats a parlar de com volen augmentar en aquest cas el pressupost de salut, sabent una cosa que jo també els hi dic per activa i per passiva: quan vostès parlen, no sé com ho fan anar, que hi ha una despesa

ingent de recursos públics, un de cada tres recursos, de fet, més d'un de cada tres recursos de la Generalitat es destinen al Departament de Salut.

Per tant, quan vostès proposen regals fiscals i rebaixes fiscals el que també li han d'explicar a la gent és que vostès el que estan proposant són, al final, les retallades del demà. I, de fet, que ja ho hem vist, perquè ja ho van fer; quan vostès van fer rebaixes fiscals l'any 2010, el 2011 i el 2012, després va venir el senyor Boi Ruiz amb les retallades i les tisoires en sanitat.

Per tant, nosaltres en això no hi trobaran.

El president

Gràcies, senyor Cid. Conclòs el debat, anem a procedir a la votació.

Crec que l'honorable senyor Fernàndez ens ha de proposar una substitució.

Juli Fernàndez Olivares

Sí, gràcies, president. Per coincidència en el mateix moment amb Drets Socials, l'honorable senyora Ester Capella substituirà la diputada Alba Camps.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor.

Anem a procedir a la votació. Com saben, el vot «sí», el vot favorable a les esmenes de devolució implica el retorn de la secció pressupostària al Govern. L'article 133 del Reglament del Parlament ens diu que en el cas que es produís així hauríem de comunicar a la presidència del Parlament aquesta decisió, a fi que el ple ratifiqui, si és el cas, la decisió. Si el ple la ratifica, la secció pressupostària es té per rebutjada i s'ha de tornar al Govern perquè en presenti una de nova.

Si el Govern no retira el projecte de llei de pressupostos, la tramitació del projecte en el ple resta en suspens fins que el Govern no tramiti un nou pressupost de la secció rebutjada i aquesta sigui acceptada per al ple. D'acord? Molt bé.

Vots favorables al retorn de la secció pressupostària?

Els vots de Junts, del Grup Mixt, del Grup del Partit Popular, del Grup de VOX. Molt bé.

Vots en contra?

Del Grup Socialistes i Units per Avançar, d'Esquerra Republicana de Catalunya i dels Comuns.

Per tant, queden rebutjades les esmenes de retorn per 9 vots en contra i 8 vots a favor.

Molt bé. Moltes gràcies, i aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a les...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT